

Sag anlagt den 10. marts 2017 — Republikken Polen mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-128/17)

(2017/C 151/31)

Processprog: polsk

Parter

Sagsøger: Republikken Polen (ved B. Majczyna, som befuldmægtiget)

Sagsøgte: Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/2284 af 14. december 2016 om nedbringelse af nationale emissioner af visse luftforurenende stoffer, om ændring af direktiv 2003/35/EF og om ophævelse af direktiv 2001/81/EF ⁽¹⁾ annulleres.
- Subsidiært annulleres dette direktiv delvist, for så vidt som det fastsætter nationale emissionsreduktionstilsagn for 2030 og de efterfølgende år.
- Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Republikken Polen har fremsat følgende anbringender mod det anfægtede direktiv:

1. Tilsidesættelse af princippet om loyalt samarbejde (artikel 4, stk. 3, TEU)

De sagsøgte institutioner er ikke gået frem på en gennemsigtig måde ved arbejdet med henblik på udstedelse af det anfægtede direktiv og har herved behandlet medlemsstaterne ulige og kun pålagt enkelte medlemsstater yderligere reduktionstilsagn, som ikke har noget grundlag i kriteriet om omkostningseffektivitet eller i principperne vedrørende metodologien for fordelingen af tilsagnene. At Polen (såvel som to andre medlemsstater) — før indgåelsen af den endelige aftale med Europa-Parlamentet — blev pålagt nye emissionsreduktionsværdier, for at der kunne opnås et meget ambitiøst generelt reduktionsniveau, betyder, at Polen i praksis blev udelukket fra forhandlingerne, hvor der skulle træffes beslutning om den endelige udformning af de nationale emissionsreduktionstilsagn for 2030 og de følgende år.

Desuden har de sagsøgte institutioner forholdt Polen muligheden for effektivt at kontrollere de data vedrørende Polen, som dannede grundlag for fastsættelsen af de nationale emissionsreduktionstilsagn for 2030 og de følgende år, og derved tilsidesat Polens ret til at få sit standpunkt taget i betragtning.

2. Tilsidesættelse af principperne om åbenhed og gennemsigtighed (artikel 15 TEUF) og mangel på en tilstrækkelig begrundelse (artikel 296 TEUF)

Republikken Polen gør gældende, at de grundlæggende antagelser, som lå til grund for fastsættelsen af de nationale emissionsreduktionstilsagn for 2030 og de følgende år, ikke blev gjort tilgængelige eller offentligtgjort. Der savnes oplysninger om de fremskrivningsantagelser om de enkelte sektorer teknologiske struktur, som fremskrivningerne for emissionerne i 2030 blev støttet på. Manglen på disse oplysninger gør det umuligt at kontrollere, om de for 2030 fremsatte emissionsfremskrivninger er begrundede. Endvidere vides det ikke, efter hvilken formel det overordnede mål på sundhedsområdet om at nedbringe dødeligheden i Unionen blev omregnet til tilsagn om nedbringelse af emissioner for hele Unionen såvel som for enkelte medlemsstater.

Følgelig er de overvejelser, som de institutioner, der vedtog direktivet, gjorde sig med hensyn til de nævnte reduktionstilsagn, ikke kommet klart og entydigt til udtryk.

3. Tilsidesættelse af pligten til en behørig vurdering af indvirkningen af det anfægtede direktiv på de enkelte medlemsstater samt pligten til at fremlægge en tilstrækkelig analyse af konsekvenserne af dets gennemførelse

Republikken Polen gør gældende, at den af Kommissionen gennemførte konsekvensanalyse henset til de vidtrækkende samfundsmæssige og økonomiske virkninger, der kan forventes i medlemsstaterne som følge af emissionsreduktionstilsagnene for 2030 og de følgende år, er utilstrækkelig.

I konsekvensanalysen henvises der til sammenhængen mellem virkeliggørelsen af direktivets mål og de strukturelle forandringer med henblik på at reducere andelen af kul som brændsel i energisektoren og på det kommunale boligområde. I konsekvensanalysen analyseres det imidlertid ikke specifikt, om gennemførelsen af tilsagnene i væsentlig grad vil berøre en medlemsstats valg mellem forskellige energikilder og den generelle sammensætning af dens energiforsyning. Dette er af væsentlig betydning; bekræftes det således, at dette valg er væsentligt berørt, betyder det, at EU-lovgiver skulle have udstedt det anfægtede direktiv på et andet retsgrundlag, nemlig på grundlag af artikel 192, stk. 2, TEUF, og ikke på grundlag af artikel 192, stk. 1, TEUF.

4. Tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet (artikel 5, stk. 4, TEU)

De sagsøgte institutioner har ikke taget hensyn til de betydelige samfundsmæssige og økonomiske omkostninger, som gennemførelsen af tilsagnene om reduktion af enkelte forurenende stoffer i perioden fra 2030 forårsager i Polen. Følgelig vil Polens gennemførelse af reduktionstilsagnene for 2030 og de følgende år kunne medføre betydelige negative samfundsmæssige og økonomiske konsekvenser. Omkostningerne med henblik på gennemførelsen af disse tilsagn vil kunne vise sig at være uforholdsmæssige i forhold til de forventede virkninger.

Den i direktivet foretagne fastsættelse af sådanne høje nationale emissionsreduktionstilsagn for 2030 og de følgende år er ikke åbenbart nødvendig for at nå de i direktivet fastsatte mål.

5. Tilsidesættelse af princippet om medlemsstaternes lighed (artikel 4, stk. 2, TEU) og princippet om den afbalancerede udvikling (artikel 191, stk. 3, fjerde led, TEUF, sammenholdt med artikel 191, stk. 2, TEUF)

De tilsagn om emissionsreduktion fra 2030, som er pålagt de enkelte medlemsstater, tager ikke hensyn til medlemsstaternes forskellige økonomiske situation og teknologiske og samfundsmæssige betingelser, herunder omfanget af investeringsbehovet i forskellige regioner i Unionen. Ved fastsættelsen af reduktionstilsagnene er der blevet anvendt en enhedsmetode, der ikke tager hensyn til de enkelte medlemsstaters reelle og forskellige økonomiske og samfundsmæssige situation.

Desuden har de sagsøgte institutioner i forbindelse med fastsættelsen af nationale emissionsreduktionstilsagn for 2030 og de følgende år for enkelte medlemsstater sandsynligvis ikke taget behørigt hensyn til, at en betydelig mængde af forurenende stoffer kommer ind over grænserne til nogle medlemsstater fra områder, der støder umiddelbart op til Unionen, hvilket fører til ulige behandling af medlemsstater, der grænser op til tredjelande, i forhold til medlemsstater, der ikke er berørt af problemet med tilførsel af forurenende stoffer, der stammer fra lande uden for Unionen.

⁽¹⁾ EUT 2016, L 344, s. 1.

Appel iværksat den 17. marts 2017 af Den Europæiske Union til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Udvidede Afdeling) den 10. januar 2017 i sag T-577/14, Gascogne Sack Deutschland og Gascogne mod Den Europæiske Union

(Sag C-138/17 P)

(2017/C 151/32)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Den Europæiske Union, repræsenteret af Den Europæiske Unions Domstol (ved J. Inghelram og Á.M. Almendros Manzano, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Gascogne Sack Deutschland GmbH, Gascogne og Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Punkt 1 i den appellerede doms konklusion ophæves.
- Den af Gascogne Sack Deutschland og Gascogne i første instans nedlagte påstand om betaling af 187 571 EUR for det angiveligt lidte tab som følge af yderligere betalinger i forbindelse med bankgarantien ud over en rimelig periode forkastes som ugrundet.